

św. Marcin de Porres (3 listopada)

Marcin był jednym z dwóch nieślubnych dzieci rycerza hiszpańskiego. Choć Porrès uznał Marcina za syna, czuł się skępowany jego ciemnym kolorem skóry i zostawił go pod opieką matki. Około 1582 roku oddał chłopca na praktykę do balwierza. Trzy lata później piętnastoletni Marcin przyłączył się do zakonu dominikanów. Z racji tego, że był bratem świeckim, pracował jako ogrodnik, fryzjer i pracownik rolny. Był człowiekiem skromnym, określał siebie mianem „psa murzyńskiego”. Był jednak szanowany i podziwiany przez ludzi wszystkich klas i zawodów. Członkowie jego wspólnoty nazywali Marcina „ojcem dobroczynności” i mianowali go swoim przełożonym. W ciągu życia przejawiał nadprzyrodzone zdolności. Odnotowano też cuda przy jego grobie. **Modlitwa:** Boże, który widzisz, że nie naszą mocą istniejemy, spraw miłościwie, abyśmy za wstawieniem się świętego Marcina, Wyznawcy Twojego, przeciw wszelkiemu złemu ubezpieczeni byli. Przez Pana naszego Jezusa Chrystusa. Amen

bl. Franciszka Amboise (5 listopada)

Urodziła się w 1842 r. w Roszkowej Woli na Mazowszu, w niezbyt gorliwiej religijnej ziemiańskiej rodzinie. W wieku 12 lat przygotowywał ją do Komunii św. ojciec kapucyn i wówczas zrodziło się w niej powołanie zakonne, czemu kategorycznie sprzeciwiała się rodzina. Po śmierci ojca Franciszka poświęciła się modlitwom i dobroczynności. Słabe zdrowie nie pozwalało na podjęcie życia zakonnego. Jednak jej spowiednik o. Leander stwierdził, że to ona powinna założyć nowe zgromadzenie zakonne, które miało modlić się za Ojca św. i Kościół katolicki i naśladować Świętą Rodzinę z Nazaretu. W 1873 Franciszka udała się do Rzymu, gdzie od Piusa IX uzyskała zgodę na założenie nowej rodziny zakonnej. Pierwszy klasztor Zgromadzenia Sióstr Najświętszej Rodziny z Nazaretu założyła w Rzymie. Celem nowej wspólnoty była troska o ubogich, katechizacja i kształcenie dziewcząt. Zgromadzenie rozwijało się dynamicznie. W latach 1881-1893 powstały klasztory w Krakowie, Paryżu, Londynie, Lwowie i Wadowicach. W 1885 r. siostry założyły domy zakonne w Ameryce. Założycielka nazaretanek zmarła 21 listopada 1902 roku w Rzymie. Beatyfikował ją Jan Paweł II w 1989 roku. **Modlitwa:** Boże, który świętą Franciszkę, Twą służebnicę, między innymi darami łaski, wyszczególniłeś widomym towarzystwem anioła, spraw miłościwie, prosimy Cię, byśmy za pomocą jej pośrednictwa godni byli dostać się do towarzystwa aniołów. Przez Pana naszego Jezusa Chrystusa, który z Bogiem Ojcem i z Duchem świętym żyje i króluje w Niebie i na ziemi, po wszystkie wieki wieków. Amen.

św. Dydak z Alcali (15 listopada)

W swoim kraju nazywany San Diego de Alcalá, Dydak urodził się w 1400 r. w San Nicolás de Puerto w Andaluzji. Pochodził z bardzo biednej rodziny, dlatego musiał wcześniej opuścić dom. Był tercjarzem franciszkańskim, pracował w swoim kościele parafialnym w ogrodzie. Zarobionymi pieniędzmi dzielił się z ubogimi. Przez pewien czas był pustelnikiem. Wstąpił do Zakonu Braci Mniejszych, gdzie złożył śluby wieczyste i jako brat zakonny pełnił proste posługi i zadania w klasztorze w Arizal koło Kordoby. W 1441 roku wyjechał na misje na Wyspy Kanaryjskie. Do Hiszpanii wrócił w 1449 r., a rok później przybył do Rzymu na kanonizację swojego współbrata św. Bernardyna ze Sieny. Podczas epidemii przebywał w klasztorze w Aracoeli na Kapitolu. Uzdrawiał chorych, namaszczał ich rany oliwą, która pochodziła z lampek płonących przed ołtarzem Matki Bożej. Posiadał dar mówienia o Bogu i głębokiego rozumienia prawd wiary, dzięki któremu przyciągał wielu nawet uczonych teologów. Wiele osób prosiło go o modlitwę, ponieważ miał też dar wypraszania łaski powrotu do zdrowia. Wzorował się na św. Franciszku w ubóstwie, posłuszeństwie, pokorze i miłości do wszystkich ludzi i stworzeń. Zasłynął z gorliwości, mądrości i świętości życia. Przez osiem lat pełnił obowiązki przełożonego klasztoru, co było niecodziennym wydarzeniem, nie zdarzało się bowiem, żeby prosty zakonnik pełnił obowiązki gwardiana. Zmarł w Alcali trzymając krucyfiks 12 listopada 1463 r. **Modlitwa:** Boże, racz miłościwie za przyczyną świętego Dydaka, sprawić, abyśmy tu na ziemi świętobliwe i pobożne życie prowadzili. Przyciągnij nas do siebie słodyczą Twojej miłości i daj, abyśmy nic innego nie szukali i nie miłowali, prócz Ciebie, któryś jest najwyższym, najpiękniejszym i najdoskonalszym dobrem. Amen.

PISMO PARAFII P.W. WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH W BRZEZINACH

SANCTUS

Święci i błogosławieni

Listopad

Nr XXXV

św. Godfryd z Amiens (8 listopada)

Godfryd urodził się ok. 1065 r. Pochodził ze znakomitej rodziny. Kiedy doszedł do wieku kanonicznego, po ukończeniu szkoły klasztornej, Godfryd wstąpił do benedyktynów. Pełnił początkowo różne obowiązki w opactwie, w charakterze zakonnego brata. Kiedy miał 25 lat, został wyświęcony na kapłana. W roku 1104 opuścił dobrowolnie biskupstwo w Amiens tamtejszy pasterz, by nie odpowiadać za wykryte nadużycia. Kiedy poszukiwano jego następcy, wybór padł na Godfryda. Miał on wówczas 38 lat. Konsekracji dokonał arcybiskup Reims, Manasses. W tym czasie odwiedził Francję papież Paschalis II. Godfryd miał okazję się z nim zetknąć i odtąd powstała między nimi przyjaźń. Ponieważ popierał stanowisko mieszczan, pragnących uzyskać większą wolność, Godfryd został zmuszony do opuszczenia swojej stolicy. Zmarł 8 listopada 1115 r. **Modlitwa:** Boże i Panie mój! Spraw miłościwie, abyśmy za wstawieniem się za nami świętego Godfryda, poleceni zostali miłosierdziu Twemu. Przez Pana naszego, Jezusa Chrystusa. Amen.



bl. Poncjusz (26 listopada)

Poncjusz wywodził się ze szlacheckiego sabaudzkiego rodu z Faucigny. Mając 20 lat, wstąpił w Abondance do kanoników regularnych w klasztorze pod wezwaniem Najświętszej Maryi Panny od Obfitości. Był wzorem zakonnika i orędownikiem przyjęcia odpowiednio zmodyfikowanej Reguły św. Augustyna. Gdy zwiększyła się liczba współbraci, został wybrany na przełożonego zakonników zakładających klasztor w Sixt. Jedenaście lat później Hadrian IV erygował tam samodzielne opactwo, a Poncjusz został jego pierwszym opatem. Skłonił też okolicznych opatów do założenia kongregacji kanoników. W 1173 r. powrócił do Abondance, by i tam zostać opatem. Po kilku latach zrezygnował z wszelkich godności, usunął się do Sixt, gdzie do końca życia był zwykłym bratem. Zmarł 26 listopada 1178 r. Do rozszerzenia jego kultu, który początkowo miał lokalny charakter, przyczynił się św. Franciszek Salezy. Poncjusza beatyfikował w 1896 r. papież Leon XIII. **Modlitwa:** Ożywczej łaski Twojej, Boski nasz Zbawco, niech doznamy wsparcia, abyśmy prześwieconym zasługom błogosławionego Poncjusza, Wyznawcy Twojego, cześć oddając, za jego wstawieniem się od wszelkiej na duszy niemocy uwolnieni zostali. Przez Pana naszego Jezusa Chrystusa, który króluje w Niebie i na ziemi. Amen.